

Jindřich Kulhavý: Kam jsme to dopracovali po více jak třech desetiletích?

infokuryr.cz/n/2022/11/21/jindrich-kulhavy-kam-jsme-to-dopracovali-po-vice-jak-trech-desetiletich

kuryr

21. listopadu 2022

Není to tak dávno, kdy bylo vcelku běžné si k večeru sednout k televizi a pustit si zprávy. V době před rokem 1989 jste se dozvěděli, o kolik procent který podnik překročil plány na pětiletku, co nového soudruzi v Sovětském svazu vymysleli, jakých úspěchů jsme v rozvinutém socialismu dosáhli a jak velkým průšvihem se zase imperialistický Západ v čele s ošklivými kapitalisty v USA prezentoval v posledních dnech. Občas nám tyto informace vyloudily úsměv na tváři, u občanů s nedostatečným smyslem pro poslušnost se podařilo zanadávat, nicméně zvyk byl železná košile a plno lidí si druhý den pustilo Televizní noviny znovu.

Po listopadu 1989 nám bylo zpočátku sympatické, když se zpravodajství stala barevnější, měli jsme pocit, že se konečně dozvídáme méně zkreslenou pravdu a větší počet pořadů přinášejících aktuální zprávy ze světa i domova si stále nacházel mnoho diváků. Nová studia, mladé tváře, inovace a široký záběr byl vcelku fajn, navíc se zdálo, že politici a lumpové budou pod drobnohledem. Jak hluboce jsme se mýlili. S postupem času se nám média vrátila ke kultu osobnosti, kterého jsme se nezbavili dosud. Někomu už se při zaznění sousloví Václav Havel kroutili palce za jeho

života, jiným docházelo vše poněkud déle a je plno takových, kterým dlouhé vedení zůstalo dodnes a pořád tohoto exklusivního disidenta s nijak zvláště zářivým dětstvím a mládím vnímají jako nezpochybnitelnou ikonu společenských změn. Nakonec je tu pár obchodníků s jím prezentovanými ideály, ze kterých si vybudovali vlastní image. Tzv. posthavlisté zůstali usazeni tam, kde vedle nich dožívají bývalí komunisti, a rukou nerozdílnou utváří právě ta zpravodajství.

Nechceme nikomu křivdit, takže připomínáme, že Sovětský svaz a vzhlížení k němu byly nahrazeny stejně zaslepeným obdivem k USA, tedy pokud jsou u moci zrovna Demokraté, a poslušností k Bruselu. Jako cíl bylo vybráno Rusko a všechny země, ve kterých bylo třeba zavést americký model demokracie, o to více, když se to nepovedlo. Bývalí přátelé se stali protivníky, Naopak lísání se k ošklivým imperialistům nabralo takové formy, že se vytratila jakákoliv kritika, byť by byla často oprávněná. S postupem času se ukazuje, že komunističtí pohlaváři mající na Západ pifku se v mnohém zase až tak úplně nemýlili a pro lidi tady u nás udělali i pod ideologickou dekou často mnohem více, než dělá současná „moderní“ vláda. Nakonec se i ty Televizní noviny, ať už se jmenují jakkoliv, velkým obloukem vrátily svou pravdomluvností a způsobem informování zpět k tomu, jak vznikaly kdysi. Lidé typu Moravce, Wollnera, Witovské, Jakuba Železného či Fridrichové jsou opět televizními hvězdami pracujícími přesně podle jim předaných not. Cokoliv, co vypustí z úst, na dálku čpí lží a manipulací, ovšem profesionálně přednesenou. Opět se z práce vyhazuje za nevhodný názor, viz nově hromadné propouštění z média na Slovensku, to když byl na obrazovky „vpuštěn“ projev Roberta Fica. Kdo nedrží „hubu a krok“, jde proti proudu, má smůlu. To už tu také bylo.

Přiznejme si, že tu máme další fenomény minulé doby, kterými jsou cenzura (o té jsme už psali dříve), dále političtí vězni, zaprodanost umělecké scény, papalášské manýry (momentálně navýšení platů vybraných státních úředníků). Nu a poté tu máme novinky. Asociální

vlády zadlužující po předešlém rozprodání většiny majetku stát na desetiletí dopředu a likvidující školství, zdravotnictví, průmysl i zemědělství. Navíc mají zásadní problém se seniory a péčí o ně. A komu by to nestačilo, forma českého řífolezectví prezentovaného pseudoelitami dosahuje nových maxim. V Bruselu řeknou Green Deal a my na povel zezelenáme, i když to znamená zrušení extrémně pro nás důležitého automobilového průmyslu, na sjezd sudetoněmeckého Landsmannschaftu jezdí bez uzardění naši politici. Předseda Pirátů usilovně pracuje na digitalizaci veřejné zprávy tak, abychom mezi prvními mohli zavést tzv.covidpasy, bez nichž se za hranice nepodíváme (přestože covid už dávno není hrozbou, ale pouze nástrojem). No a poté tu máme Ukrajinu, díky níž máme možnost zjistit, kolik válečných štváčů u nás žije, i když je jejich chování de facto na úrovni trestného činu.

Pokud se vám zdá, že je v České republice lépe, než bývalo v Československu do roku 1989, máte možná pravdu. Ale ne až tak velkou, jak bychom všichni očekávali. Kdysi vadil symbol americké přísahy na tričku, dnes modro-červeno-bílý kulich. Srovnávat pozitiva a negativa doby před a po roku 1989 se donedávna zdálo být naprostou hloupostí. Bohužel jsme se dostali do doby, kdy rebelové z dob socialismu začali protestovat proti praktikám dnešních vlád. Vynecháme li technologický pokrok a vezmeme v úvahu pouze ideologické harašení, je třeba si přiznat, že současná doba je daleko více zkažená, společnost zdegenerovaná a politici nezodpovědnější. A návrat toho, čeho jsme se chtěli zbavit, jen dokresluje marast, ve kterém se nalézáme.

Jindřich Kulhavý

Sdílet: